

Ideiglenes változat

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2023. április 20.(*)

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – Hozzáadottértékadó (héta) – 2006/112/EK irányelv – 14., 15. és 24. cikk – Elektromos járművek töltőállomásai – Elektromos járművek töltésére szolgáló berendezés rendelkezésre bocsátása, a villamos energia értékesítése, valamint a műszaki támogatás és informatikai szolgáltatások nyújtása – »Termékértékesítésnek« vagy »szolgáltatásnyújtásnak« minősítés”

A C-282/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2022. április 26-án érkezett, 2022. február 23-i határozatával terjesztett elő

a Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

és

a P. w W.

között,

a Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: D. Gratsias tanácselnök (előadó), M. Ilešić és I. Jarukaitis bírák,

előtanácsnok: T. Papeta,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej képviseletében B. Kołodziej, D. Pach és T. Wojciechowski,
- a Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców képviseletében P. Chrupek radca prawny,
- a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviseletében O. Serdula, M. Smolek és J. Vlášil, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviselőjében A. Armenia és U. Maßecka, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a f?tanácsnok meghallgatását követ?en hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a f?tanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. december 22?i 2009/162/EU tanácsi irányelvvel (HL 2010. L 10., 14. o.) módosított, a közös hozzáadottértékadó?rendszer?l szóló, 2006. november 28?i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: 2006/112 irányelv) 14. cikke (1) bekezdésének és 24. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (a nemzeti adóinformációs hivatal igazgatója, Lengyelország) (a továbbiakban: adóhatóság) és a P. w W. között egy 2017. május 16?i adójogi állásfoglalás (a továbbiakban: adójogi állásfoglalás) megsemmisítése iránti kérelem tárgyában folyamatban lév? jogvita keretében terjesztették el?.

A jogi háttér

Az uniós jog

A 2006/112 irányelv

3 A 2006/112 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A [hozzáadottérték?adó (h?a)] hatálya alá a következ? ügyletek tartoznak:

a) egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy vagy szervezet (a továbbiakban: adóalanyként eljáró személy) által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés;

[...]

c) egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy által ellenérték fejében teljesített szolgáltatásnyújtás;

[...]”

4 Ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése a következ?képpen rendelkezik:

„»Termékértékesítés« a birtokba vehet? dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel.”

5 Az említett irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A villamos energia, a gáz, a h?? vagy h?tési energia és hasonló birtokba vehet? dolognak min?sülnek.”

6 Ugyanezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése el?írja:

„»Szolgáltatásnyújtás« minden olyan tevékenység, amely nem minősül termékértékesítésnek.”

A 2014/94/EU irányelv

7 Az alternatív üzemanyagok infrastruktúrájának kiépítéséről szóló, 2014. október 22-ii 2014/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 307., 1. o.) 4. cikkének (8) bekezdése értelmében:

„A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvános elektromos töltőállomások üzemeltetői szabadon beszerezhessék a villamos energiát bármely uniós villamosenergia-szolgáltatótól, a szolgáltatóval kötött megállapodás függvényében. Az elektromos töltőállomások üzemeltetői számára lehetővé kell tenni, hogy szerződéses alapon elektromos járművek feltöltésével kapcsolatos szolgáltatásokat nyújtsanak a fogyasztóknak, más szolgáltatók nevében és megbízásából is.”

A lengyel jog

8 A 2004. március 11-ii ustawa o podatku od towarów i usług (a termékeket és a szolgáltatásokat terhelő adóról szóló törvény; a Dz. U. 54. száma, 535. rovat; a továbbiakban: héatörvény) alapügy tényállására alkalmazandó változata szerinti 7. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az 5. cikk (1) bekezdésének 1. pontja szerinti termékértékesítés a dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel [...]”

9 A héatörvény 8. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az 5. cikk (1) bekezdésének 1. pontja szerinti szolgáltatásnyújtás minden, természetes személynek, jogi személynek vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetnek nyújtott szolgáltatás, amely nem minősül a 7. cikk szerinti termékértékesítésnek [...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

10 A P. w W. elektromos járművek nyilvános töltőállomásainak beszerelésére és üzemeltetésére irányuló tevékenységet kíván folytatni. E töltőállomások úgynevezett többszabványos töltőkkel lesznek felszerelve, amelyek mind egyenáramú gyors töltést, mind pedig váltakozó áramú lassú töltést biztosító csatlakozókkal rendelkeznek majd. Egyenáramú gyors töltést biztosító csatlakozó használatával az elektromos jármű akkumulátorának 80%-os kapacitásra történő feltöltése általában körülbelül 20–30 percet vesz igénybe. A váltakozó áramú lassú töltést biztosító csatlakozók használatával a jármű feltöltésének ideje hozzávetőleg 4–6 óra.

11 A felhasználóknak kiszámlázott ár különösen a lassú töltést biztosító csatlakozók esetében órában, a gyors töltést biztosító csatlakozók esetében pedig percben kifejezett töltési időtől, valamint az érintett felhasználó által választott csatlakozó szabványától függ majd. A fizetésre sor kerülhet minden egyes töltést követően vagy egy megállapodás szerinti számlázási időszak végén, továbbá annak lehetősége sincs kizárva, hogy a jövőben olyan rendszer kerül bevezetésre, amely e pénztárcában gyűjthető, az érintett elektromos jármű töltésére felhasználható kreditek vásárlását teszi lehetővé.

12 Az egyes töltések alkalmával nyújtott szolgáltatások az érintett felhasználó igényeitől függetlenül szabály szerint a következő műveleteket foglalhatják magukban

- a töltésre szolgáló interfészek biztosítása, beleértve a töltőnek a jármű vezérlőrendszerével való összekapcsolását;
- a villamosenergia-ellátás a jármű akkumulátorának megfelelően kidolgozott paraméterekkel történő biztosítását;
- a szükséges műszaki támogatás biztosítását.

13 A P. w W. emellett egy olyan speciális platformot, internetes oldalt vagy informatikai alkalmazást is létre kíván hozni, amelynek segítségével az érintett felhasználók lefoglalhatnak egy adott csatlakozót, valamint megtekinthetik a korábban megvalósult tranzakciókat és teljesített fizetéseket.

14 A P. w W. e szolgáltatások összessége után egységes díjat számláz ki.

15 A P. w W. adójogi állásfoglalás kibocsátását kérte az adóhatóságtól, amely igazolja, hogy a tervezett tevékenység a héatörvény 8. cikke értelmében vett „szolgáltatásnyújtásnak” minősül.

16 Az adóhatóság ezen adójogi állásfoglalásban megállapította, hogy az elektromos jármű töltéséhez szükséges villamos energia értékesítését kell a fűszolgáltatásnak tekinteni, míg a P. w W. által kínált többi szolgáltatást járulékos szolgáltatásoknak minősül. Ebből az következik, hogy az elektromos járművek gyors feltöltését lehetővé tévő berendezések P. w W. általi rendelkezésre bocsátása nem tekinthető az érintett művelet meghatározó elemének, és a jármű töltése nem másodlagos jelentőségű.

17 A P. w W. által benyújtott kereset alapján a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdasági közigazgatási bíróság, Lengyelország) a 2018. június 6-án hozott ítéletével megsemmisítette az adójogi állásfoglalást. E bíróság szerint a töltőállomások felhasználóinak elsődleges szándéka azon berendezések igénybevételeire irányul, amelyek lehetővé teszik számukra járművek gyors és hatékony feltöltését. Ily módon az érintett felhasználó szempontjából a fűszolgáltatást a töltőállomáshoz való hozzáférés, valamint a töltőnek a jármű vezérlőrendszeréhez történő szükséges csatlakozása képezi. Az ilyen művelet nem a villamosenergia-értékesítésre, hanem olyan kifinomult töltőberendezéseknek az érintett felhasználók részére történő rendelkezésre bocsátására irányul, amelyekkel a töltőállomásokat felszerelik.

18 Az említett bíróság szerint egyrészt ha az érintett felhasználóknak kizárólag az lenne a céljuk, hogy villamos energiát vásároljanak az elektromos járművekbe, akkor a nyilvános töltőállomás használata helyett az otthoni vagy a munkahelyi hálózatot vennék igénybe. Az elbírt töltőállomásokat kizárólag amiatt vennék igénybe, hogy azok olyan eltérő szabványok szerinti csatlakozókkal rendelkeznek, amelyek lehetővé teszik az elektromos járművek akkumulátorainak gyorsabb és hatékonyabb feltöltését. Másrészt az ár kiszámításának alapja nem a vételezett villamos energia mennyisége lenne. E körülmények között a töltőállomások kínálatának vonzerejét a járművekkel összefüggésben elsősorban a feltöltéshez szükséges idő, nem pedig a villamos energiához való hozzáférés jelenti.

19 Ugyanezen bíróság szerint a P. w W. által nyújtott szolgáltatás különbözik a hagyományos üzemanyagokat kínáló üzemanyagtöltőállomások által nyújtott szolgáltatásoktól, mivel az nem az üzemanyag típusára vagy minőségére helyezi a hangsúlyt, az ugyanis minden üzemanyagtöltőállomáson megegyezik, hanem a feltöltés gyorsaságára és hatékonyságára, amely az érintett felhasználó rendelkezésére bocsátott berendezés jellemzőitől függ.

20 Az adóhatóság felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdasági közigazgatási bíróság) jelen ítélet 17. pontjában hivatkozott ítéletével szemben. E felülvizsgálati kérelem alátámasztása érdekében az adóhatóság arra hivatkozik, hogy az elektromos járművek töltőállomásainak ellenérték fejében történő rendelkezésre bocsátása tekintetében a főszolgáltatást a termékértékesítés, nevezetesen a villamos energia értékesítése képezi.

21 A kérdést elterjesztő bíróság szerint a jelen ítélet 12. pontjában leírt három művelet olyan szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy azok egyetlen egységet képező összetett ügyletet alkotnak. Ezzel szemben az olyan speciális platform, internetes oldal vagy informatikai alkalmazás rendelkezésre bocsátása, amelynek segítségével az érintett felhasználók lefoglalhatnak egy adott csatlakozót, valamint megtekinthetik a korábban megvalósult tranzakciókat és teljesített fizetéseket, olyan kiegészítő szolgáltatásnak minősül, amely ezen egyetlen egységet képező összetett ügylet részét képezi, és amely arra irányul, hogy megkönnyítse a fogyasztók számára a járműveik feltöltését.

22 Figyelemmel arra, hogy az ügyfelek számára kínált, a jármű akkumulátorához megfelelően igazított műszaki paraméterekkel rendelkező töltőberendezésekhez való hozzáférés nem a villamosenergia-szolgáltatás járulékos eleme, a kérdést elterjesztő bíróság úgy véli, hogy meg kell határozni a jelen ítélet 12. és 21. pontjában leírt egyetlen egységet képező szolgáltatás meghatározó elemét. E bíróság ebben az összefüggésben pontosítja, hogy a P. w W. szerint a töltőállomás szolgáltatásainak igénybevételére vonatkozó döntésben az a szándék játszik meghatározó szerepet, hogy csökkentsék a jármű feltöltéséhez szükséges időt annak érdekében, hogy gyorsan folytathassák az utazást. Így az érintett felhasználó szempontjából nem is annyira az energia ára, mint inkább az azon speciális infrastruktúrához való hozzáférés a meghatározó, amelynek révén rövidebb időt kell a töltőállomásokon tölteni.

23 A kérdést elterjesztő bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy a töltőállomások használata nem önmagában vett cél, hanem arra irányul, hogy lehetővé tegye az elektromos jármű akkumulátorának feltöltését. Ily módon e töltőpontok felhasználói dönthetnek a gyors és a lassú töltőpontok között, amelyeket nem csupán a töltési idő alapján, hanem a jármű akkumulátorának jellemzőit is figyelembe véve választanak ki. A töltőberendezésekhez való hozzáférés tehát olyan eszköz, amely lehetővé teszi a villamosenergia-értékesítés jobb feltételek mellett történő igénybevételét, amely értékesítés a főszolgáltatásnak minősül.

24 Ugyanakkor egyrészt az a körülmény, hogy a feltöltés ára magában foglalja a jármű parkolási díját is, másrészt pedig hogy a 2014/94 irányelv 4. cikkének (8) bekezdésében szereplő, a töltőállomások üzemeltetői által nyújtott „elektromos járművek feltöltésével kapcsolatos szolgáltatások[ra]” történő hivatkozás kétségeket ébreszt a kérdést elterjesztő bíróságban azzal kapcsolatban, hogy az alapügyben szóban forgó egyetlen egységet képező ügyletet a 2006/112 irányelv értelmében vett „termékértékesítésnek” vagy „szolgáltatásnyújtásnak” kell-e minősíteni.

25 E körülmények között a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A [2006/112 irányelv] 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett termékértékesítésnek vagy ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdése értelmében vett szolgáltatásnyújtásnak minősül-e az elektromos járművek használói számára a töltőállomásokon nyújtott összetett [ügylet], amely a következőket foglalja magában:

a) töltésre szolgáló interfészek biztosítása (beleértve a töltő jármű vezérlőrendszerével való

összekapcsolását),

b) az elektromos jármű akkumulátorai villamosenergiaellátásának megfelelően kidolgozott paraméterekkel történő biztosítása,

c) a járműhasználók számára szükséges műszaki támogatás, és

d) adott csatlakozó lefoglalását, korábbi tranzakciók és teljesített fizetések megtekintését, valamint az egyes töltések díjának kifizetésére szolgáló úgynevezett e pénztárca igénybevételeinek lehetőségét biztosító speciális platform, internetes oldal vagy alkalmazás rendelkezésre bocsátása a járműhasználók számára.”

Az elzáró döntéshozatalra elterjesztett kérdésről

26 Kérdésével a kérdést elterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2006/112 irányelvet, hogy az olyan egyetlen egységet képez és összetett ügylet, amely magában foglalja:

- a töltésre szolgáló interfészek elektromos járművek tekintetében való biztosítását (beleértve a töltő jármű vezetőrendszerével való összekapcsolását);
- a villamosenergiaellátás e jármű akkumulátorának megfelelően kidolgozott paraméterekkel történő biztosítását;
- az érintett járműhasználók számára szükséges műszaki támogatást;
- valamely csatlakozó lefoglalását, a korábbi tranzakciók megtekintését, valamint e pénztárcában gyűjthető, az érintett elektromos jármű töltésére felhasználható kreditek vásárlását lehetővé tevő informatikai alkalmazások rendelkezésre bocsátását, az ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „termékértékesítésnek” vagy az említett irányelv 24. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „szolgáltatásnyújtásnak” minősül.

27 Meg kell jegyezni, hogy ha valamely ügylet több műveletből, illetve cselekményből áll, az ezen ügyletre irányadó valamennyi körülményt figyelembe kell venni egyrészt annak eldöntéséhez, hogy a hía szempontjából két, illetve több vagy egyetlen egységet képező ügyletről van-e szó, másrészt pedig hogy ez utóbbi esetben ezen egyetlen egységet képező ügyletet „termékértékesítésnek” vagy „szolgáltatásnyújtásnak” kell-e tekinteni (2011. március 10-i Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 52. pont; 2021. március 25-i Q&GmbH [Különleges kockázatokkal szembeni biztosítás] ítélet, C-907/19, EU:C:2021:237, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Közelebbről, jóllehet a 2006/112 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből az következik, hogy általában valamennyi ügyletet elkülönültnek és függetlennek kell tekinteni, a gazdasági szempontból egyetlen szolgáltatásból álló ügyletet a héarendszer működőképességének megőrzése miatt nem szabad mesterségesen elemekre bontani. E tekintetben meg kell állapítani, hogy egyetlen egységet képező ügylet áll fenn, amennyiben az adóalany két vagy több, az ügyfél részére teljesített művelete, illetve cselekménye annyira szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy azok objektíve egyetlen oszthatatlan gazdasági ügyletet alkotnak, amelynek elemekre bontása mesterséges lenne (2011. március 10-i Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 53. pont; 2021. március 25-i Q&GmbH [Különleges kockázatokkal szembeni biztosítás] ítélet, C-907/19, EU:C:2021:237, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Ezenkívül, bizonyos körülmények között, több alakilag különálló szolgáltatást, amelyeket

külön-külön is nyújthatnak, és amelyek ennek megfelelően önmagukban adókötelesnek vagy adómentesnek minősülhetnek, egyetlen ügyletnek kell tekinteni abban az esetben, ha a szolgáltatások egymástól nem függetlenek (2010. december 2-ai Everything Everywhere ítélet, C-276/09, EU:C:2010:730, 23. pont).

30 Ez az eset áll fenn különösen akkor, ha egy vagy több elem egyetlen fűszolgáltatást alkot, míg a többi elemet úgy kell tekinteni, mint amelyek egy vagy több, a fűszolgáltatás adójogi sorsát osztó járulékos szolgáltatást képeznek. Valamely szolgáltatást különösen akkor kell járulékosnak tekinteni a fűszolgáltatáshoz képest, ha nem önálló célként jelenik meg az ügyfelek számára, hanem arra szolgál, hogy a fűszolgáltatást a lehető legjobb feltételek mellett tudják igénybe venni (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-ai Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 54. pont; 2021. március 4-ai Frenetikexito ítélet, C-581/19, EU:C:2021:167, 41. pont).

31 Az EUMSZ 267. cikkkel bevezetett együttműködés keretében a nemzeti bíróságok feladata annak megítélése, hogy az adott ügy körülményei között az érintett ügylet egyetlen egységet képező ügyletnek minősül-e, valamint az, hogy e tekintetben érdemben elvégezzék a tények értékelését (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-ai Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 55. pont, Q&GmbH [Különleges kockázatokkal szembeni biztosítás] ítélet, C-907/19, EU:C:2021:237, 25. és 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Az alapeljárás tárgyát az elektromos járművek töltése céljából történő villamosenergia-értékesítésből, és olyan különböző szolgáltatások nyújtásából álló tevékenységek kombinációja képezi, mint a töltőpontokhoz való hozzáférés biztosítása és azok használatának megkönnyítése, a szükséges műszaki segítségnyújtás, valamint a csatlakozók lefoglalását, az ügyletek nyomon követését és azok kifizetését lehetővé tevő informatikai alkalmazások. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás a hűa szempontjából egyetlen egységet képező ügyletnek minősül. A Bíróság rendelkezésére álló információkra figyelemmel nem merül fel, hogy e minősítés figyelmen kívül hagyja a jelen ítélet 27–30. pontjában foglalt valamely kritériumot.

33 A „termékértékesítés” 2006/112 irányelv értelmében vett fogalmát illetően ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ilyen termékértékesítésnek tekintendő a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel. E fogalom magában foglal bármely, materiális javak átruházására irányuló ügyletet, amelynek során az egyik fél feljogosítja a másik felet, hogy a javakkal úgy rendelkezzen, mintha azok tulajdonosa lenne (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-ai Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 59. pont; 2020. április 23-ai Herst ítélet, C-401/18, EU:C:2020:295, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül ezen irányelv 15. cikkének (1) bekezdése szerint a villamos energia a hűa szempontjából birtokba vehető dolognak minősül.

34 Ami a „szolgáltatásnyújtás” 2006/112 irányelv értelmében vett fogalmát illeti, ezen irányelv 24. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy az minden olyan tevékenységet magában foglal, amely az említett irányelv 14. cikke szerint nem minősül termékértékesítésnek.

35 Annak eldöntéséhez, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, egyetlen egységet képező összetett ügyletet az említett irányelv értelmében vett „termékértékesítésnek” vagy „szolgáltatásnyújtásnak” kell-e minősíteni, az érintett ügylet jellemző elemeinek azonosítása és domináns elemeinek meghatározása érdekében figyelembe kell venni az összes olyan körülményt, amelyek között az ügylet megvalósul. A szóban forgó elemeket a töltőpontok átlagos felhasználójának szempontjából és átfogó értékelés keretében a szolgáltatásnyújtási elemeknek a

termékértékesítés körébe tartozó elemekhez viszonyított minőségi, nem pedig pusztán mennyiségi jelentőségére tekintettel kell meghatározni (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-ii Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 61. és 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Így egyrészt a 2014/94 irányelv 4. cikkének (8) bekezdésében szereplő, az „elektromos járművek töltésével kapcsolatos szolgáltatásokra” való hivatkozás nem érinti az alapügyben szóban forgó ügylet 2006/112 irányelv értelmében vett „termékértékesítésnek” vagy „szolgáltatásnyújtásnak” való minősítését. A 2014/94 irányelv 1. cikke szerint ugyanis ezen irányelv célja, hogy minimumkövetelményeket állapítson meg az alternatív üzemanyagok infrastruktúrájának kiépítésére vonatkozóan, ideértve az elektromos járművek töltőállomásait. Ennek megfelelően az nem arra irányul, hogy bármilyen szabályt állapítson meg az alternatív üzemanyagokkal történő ellátás hiba szempontjából történő kezelésére vonatkozóan.

37 Másrészt, mivel a termék forgalomba hozatala mindig valamilyen minimális szolgáltatásnyújtással jár együtt, a kizárólag e termék forgalomba hozatalával szükségszerűen együtt járó szolgáltatásoktól eltérő szolgáltatásokat lehet annak megítélésénél figyelembe venni, hogy a szolgáltatásnyújtás a termékértékesítést is magában foglaló összetett ügylet egészéhez képest milyen jelentőséggel bír (lásd ebben az értelemben: 2011. március 10-ii Bog és társai ítélet, C-497/09, C-499/09, C-501/09 és C-502/09, EU:C:2011:135, 63. pont, 2021. április 22-ii Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach ítélet, C-703/19, EU:C:2021:314, 50. pont).

38 E tekintetben, először is, azon ügylet, amely az elektromos jármű akkumulátorának villamos energiával való ellátására irányul, termékértékesítésnek minősül, mivel e művelet feljogosítja a töltőállomás használatát arra, hogy a járműve meghajtása érdekében elfogyassza az átruházott villamos energiát, amely a 2006/112 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése értelmében birtokba vehető dolognak minősül.

39 Másodszor, az elektromos jármű akkumulátorának ilyen jellegű villamosenergia-ellátása megfelelő töltőberendezés használatát feltételezi, amely magában foglalhatja a töltőnek a jármű vezérlőrendszerével való összekapcsolását. Következésképpen az e berendezéshez való hozzáférés biztosítása olyan minimális szolgáltatásnyújtásnak minősül, amely szükségszerűen együtt jár a villamosenergia-értékesítéssel, és ezért azt nem lehet figyelembe venni annak megítélésénél, hogy a szolgáltatásnyújtás az e villamosenergia-értékesítést is magában foglaló összetett ügylet egészéhez képest milyen jelentőséggel bír.

40 Harmadszor, azon műszaki segítségnyújtás, amelyre az érintett felhasználóknak esetlegesen szükségük lehet, nem önálló célként jelenik meg, hanem arra szolgál, hogy az elektromos jármű meghajtásához szükséges villamos energia értékesítésére a lehető legjobb feltételek között kerüljön sor. E szolgáltatás tehát ezen villamosenergia-értékesítéshez képest járulékos szolgáltatásnak minősül.

41 Ugyanez vonatkozik a csatlakozók lefoglalását, a korábbi tranzakciók megtekintését, valamint a töltésre felhasználható kreditek vásárlását lehetővé tevő informatikai alkalmazások érintett felhasználó részére való rendelkezésre bocsátására is. Az ilyen szolgáltatások ugyanis olyan további gyakorlati könnyítéseknek kínálnak e felhasználó számára, amelyek kizárólag arra irányulnak, hogy javítsák az említett felhasználó járművének feltöltéséhez szükséges villamos energia átruházását és áttekintést nyújtsanak a múltban végrehajtott ügyletekről.

42 Ebből az következik, hogy főszabály szerint a villamosenergia-átruházás azon egyetlen egységet képező ügylet jellemző és domináns elemét képezi, amelyre vonatkozóan a kérdést előterjesztő bíróság a Bírósághoz fordult.

43 Az e bíróság által hivatkozott azon körülmény, amely szerint az elektromos jármű töltése után fizetendő összeg kiszámításához nemcsak az átruházott villamosenergia mennyisége vehető figyelembe, hanem az e feltöltés során a töltőállomáson tartózkodás időtartama után fizetendő díj is, nem kérdőjelezi meg e következtetést. Közelebbre, ebből csupán az következik, hogy az értékesített termék, vagyis a villamos energia egységárát nemcsak a magához a villamos energiához kapcsolódó költség képezi, hanem az érintett felhasználók rendelkezésére bocsátott berendezések használatának ideje is.

44 Az sem teszi kétségessé a jelen ítélet 42. pontjában kifejtett következtetést, ha az érintett gazdasági szereplő a feltöltés időtartama alapján számítja ki az árat. Tekintettel ugyanis arra, hogy az értékesített villamos energia mennyisége az ezen értékesítés során biztosított teljesítményből függ, az ilyen számítás szintén e villamos energia egységárát tükrözi.

45 Ehhez hasonlóan önmagában az a körülmény, hogy a gyorsöltés egységára elhanyagolható mértékben magasabb a lassú töltés egységáránál, nem elegendő ahhoz, hogy e töltés gyorsasága és hatékonysága az érintett felhasználó szempontjából a szóban forgó ügylet jellemző és meghatározó elemévé váljon.

46 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/112 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az olyan egyetlen egységet képez és összetett ügylet, amely magában foglalja:

- a töltésre szolgáló interfészek elektromos járművek tekintetében való biztosítását (beleértve a töltő jármű vezérlőrendszerével való összekapcsolását);
- a villamosenergia-ellátás e jármű akkumulátorának megfelelően kidolgozott paraméterekkel történő biztosítását;
- az érintett járműhasználók számára szükséges műszaki támogatást, és
- valamely csatlakozó lefoglalását, a korábbi tranzakciók megtekintését, valamint e pénztárcában gyűjthető, az érintett elektromos jármű töltésére felhasználható kreditek vásárlását lehetővé tevő informatikai alkalmazások rendelkezésre bocsátását, az ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „termékértékesítésnek” minősül.

A költségekről

47 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. december 22-ii 2009/162/EU tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadórendszerrel szülő, 2006. november 28-ii 2006/112/EK tanácsi irányelvet

a következőképpen kell értelmezni:

az olyan egyetlen egységet képez és összetett ügylet, amely magában foglalja:

- a töltésre szolgáló interfészek elektromos járművek tekintetében való biztosítását (beleértve a töltő jármű vezérlőrendszerével való összekapcsolását);
- a villamosenergia-ellátás e jármű akkumulátorának megfelelően kidolgozott paraméterekkel történő biztosítását;
- az érintett járműhasználók számára szükséges műszaki támogatást, és
- valamely csatlakozó lefoglalását, a korábbi tranzakciók megtekintését, valamint e pénztárcában gyűjthető, az érintett elektromos jármű töltésére felhasználható kreditek vásárlását lehetővé tevő informatikai alkalmazások rendelkezésre bocsátását, az ezen, módosított 2006/112 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „termékértékesítésnek” minősül.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: lengyel.